Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul IX nr. 20 (650) ★ joi 15 mai 1958 ★ 8 pag. 30 bani

Faurul necunoscut

Să nu credeți cumva că e vorba despre „faurul pămîntului" din basmul „Greuceanu". Faurul despre care vreau să vă povestesc eu este de fapt un băiețaș tare ager și grozav de priceput cînd e vorba să prefacă fierul în cocă și apoi să-l modeleze în cercuri mari de pus pe roata carului sau în cuțite late cu care gospodarii scurmă pămîntul adînc, întorcîndu-l. Povestea acestui băiat e scurtă. Ea a început într-o zi de toamnă, cu ploaie rece amestecată cu zăpadă. Pe o asemenea vreme, în atelierul de fierărie al Gospodăriei Agricole Colective „Flamura Roșie", din Brateșul Vechi a dat buzna un copilandru, vrînd să-și caute adăpost de ploaie.

— Ce-ai pățit, țică? l-a întrebat o voce de bas. Nu cumva ți s-au fărîmat roatele carului?

Băiatul a făcut ochii mari, i-a rotit de jur împrejur peste pereții afumați și deodată a zărit o namilă de om, cu mîini groase și cu mînecile suflecate, din care se vedeau ieșind niște mușchi cît ploștile de mari.

— Mă cheamă Nanu Vasile, — a răspuns băiatul sfios la vederea omului-munte. Sînt singur, mergeam spre casă și... Dumneavoastră poate că vreți ceva de lucru! Am să vă aduc! Pe cuvînt! Pe cuvîntul meu de pionier!

— Ah! Va să zică nu mi-ai adus de lucru! Ai venit să-mi ajuți! Bine țică. Ia să vedem ce ți pot oasele. Prinde-l...

Vrînd-nevrînd, Nanu trebui să prindă un ditamai ciocan pe care omul-munte îl aruncase ca pe o surcică. Apoi, cu mișcări repezi, omul prinse în clește un fier roșu din cuptorul înfierbîntat și-l puse pe nicovală.

— Lovește, flăcăule! porunci fierarul.

Fără să cîrtească, Nanu își încordă mușchii, ridică ciocanul și lovi cu sete. Lovi și omul, apoi din nou Nanu, și iarăși, și iară pînă ce fierul înroșit se întinse ca un aluat. Cînd omul îi porunci să se oprească din lovit, Nanu era atît de transpirat că ieșeau aburi din el. Dar cînd meșterul faur îi spuse „Bravo băiete", băiatul zîmbi bucuros și ridică din nou ciocanul. Se simțea atît de bine acum lîngă omul acesta de care la început se temea... Avea o poftă de lucru cum nu avusese de mult și mai ales, simțea că nu-i mai vine să plece din această încăpere unde fierul devine atît de blînd și ascultător că poți face orice din el! Seara, tîrziu, Nanu a plecat acasă o dată cu meșterul. Pînă atunci însă, lucrase, nu glumă. Era de-a dreptul încîntat... Zilele, săptămînile și lunile care au urmat au fost pentru Nanu o adevărată plăcere. Tot timpul liber și-l petrecea alături de meșterul făurar.

— Ce sport faci, tu, Nanule? — l-a întrebat cineva într-o zi, zărindu-i mușchii tari ca piatra.

Nici tatăl nu aflase de preocupările extrașcolare pe care le avea băiatul. Intr-o zi însă, află de la un colectivist că la atelierul de fierărie a mai venit un făurar.

— Nu l-am cunoscut pînă azi, — îi spuse în glumă colectivistul. Dar m-a uimit, nu alta. Mîinile lui sînt făcute parcă anume pentru ca să fie meșter.

Cînd tatăl a intrat în atelierul de fierărie, curios să-l cunoască pe noul făurar. un băiat cu șorț la brîu și negricios la față i-a luat toporul din mînă!

— Vreți să vă oțelesc și să vă ascut toporul?

De-abia atunci tatăl a înțeles că făurarul necunoscut nu era altul decît fiul său!

Anul acesta, Nanu Vasile de la școala din comuna Filimon Sîrbu, regiunea Galați, termină clasa a VII-a. Meseria pe care va urma s-o învețe și-a ales-o încă de pe acum. Cîte fiare de plug, strălucitoare și harnice, cîte lucruri trainice și folositoare nu vor ieși din mîinile sale...

GH. NEGREA

CEI DIN clasa a VI-a

Al doilea gong a sunat: Vin examenele, se apropie sfîrșitul de an școlar!

Și pentru că mai sînt cîteva zile, iată cum întîmpină acest eveniment copiii din cîteva colțuri de țară.

Școala Perișoru se află într-un sătuc pierdut pe undeva, prin nemărginitele întinderi ale stepei Feteștilor. Perișoru e un sat mic dar cu oameni gospodari. De la gară, străbătînd stepa către sat, zeci de atelaje de-ale gospodăriei și sute de colectiviști hărniceau pe ogoare sau în noile livezi, învingînd timpul și sortind rod bogat pămîntului mănos al Bărăganului...

Mi-am zis atunci că la fel or fi făcînd și fiii colectiviștilor, numai cu o singură osebire: munca lor e pe ogorul cărților!

...Și, de ce-aș minți? Munca fiilor nu mi se pare de loc mai prejos decît a părinților!

La școală — prilej de bucurie pentru mine: copiii dau zor mare, se pregătesc pentru un bun sfîrșit de an.

Din catalog și din vedere, ba chiar și din spusele colegilor, am făcut cunoștință cu o serie de pionieri, foarte buni la învățătură. Și unde mai puneți că toți sînt din aceeaș clasă: a VI-a!

Așa i-am cunoscut pe Doina Anghelache, Domnica Bălan. Gheorghiță Bordei, Elena Comenciuc și Caliopia Cristescu.

— Clasa a VI-a, — mi-a spus tovarășul director. e cea mai bună din școală. Au pornit-o ei bine încă de la începutul anului, au învățat, nu glumă...

M-am uitat în jur — fețe zîmbitoare, încrezătoare.

— Ei, ce ziceți, vin examenele!

— Păi, noi nu dăm...

— Asta așa-i, dar oricum, odată cu ele vine și... sfîrșitul de an. Aveți mulți corigenți?

Aci, strălucirea din ochii copiilor a mai dispărut: au 4 corigenți! Au pe Vișan Ion, care „o să rămînă", o au pe Radu Penelopia, care la matematici a pornit-o de braț cu 4 încă din toamnă și nu se-ndură de el nici acum ...

Totuși, chiar în al nouălea ceas, colectivul de conducere nu s-a descurajat: el a luat hotărîrea să-i ajute pe Vișan și pe Radu și pe ceilalți doi.

Acum, cînd începe perioada de repetare a materiei pionierii Doina Anghelache, Gh. Bordei și ceilalți nu-i vor lăsa la ananghie pe colegii lor și-i vor ajuta. Vor repeta împreună, le vor împrumuta caietele de notițe, le vor explica problemele neînțelese și, desigur, tot împreună vor merge și la joacă!

Așa că, cine știe, cu puțin efort, s-ar putea ca la sfîrșit de an, clasa a VI-a să n-aibă nici un corigent, nici un repetent!...

ȘT. ZAIDES

PENTRU PIONIERII DIN COMUNA TINCABEȘTI, CREȘTEREA ANIMALELOR MICI A DEVENIT O OCUPAȚIE FOARTE PLACUTA ȘI FOLOSITOARE.

IN CLIȘEU: PIONIERA MARIA NIȚA DE LA ȘCOALA DE 7 ANI, SE OCUPA IN TIMPUL LIBER CU MULTA GRIJA DE NOII NASCUȚI".

LA O DRAGĂ ANIVERSARE

Acum treizeci şi şase de ani, Comsomolul, creînd, după indicaţia partidului şi a lui Vladimir Ilici Lenin organizaţia de copii, i-a dat falnica denumire de organizaţie de pionieri. Comuniştii şi comsomoliştii nădăjduiau că mănunchiul de copii strînşi în jurul primului drapel pionieresc îi vor antrena după ei pe toţi copiii muncitorilor şi ţăranilor din ţară şi va deveni o armată de multe milioane de pionieri.

Pionierii sovietici au justificat nădejdile celor mai vîrstnici. Şi în anii cînd se creau colhozurile, şi în anii primelor planuri cincinale, şi în timpul Marelui Război pentru Apărarea Patriei, şi în zilele noastre pionierii au dat pretutindeni o mînă de ajutor.

Au trecut treizeci şi şase de ani de cînd au răsunat pentru prima oară cîntecele pioniereşti. Nădejdile comuniştilor şi comsomoliştilor s-au înfăptuit: familia pionierilor sovietici numără mai multe milioane de membri. Pionierii sovietici vorbesc în limba rusă, estoniană, tadjică, moldovenească şi cîte altele. Ei trăiesc într-o strînsă prietenie, păşesc mereu înainte — şi sînt gata oricînd să lupte pentru cauza Partidului comunist!

Cu prilejul acestei aniversări, pionierii din patria noastră trimit un voios salut pionieresc copiilor sovietici, bunii şi dragii lor prieteni.

* * *

Daruri pioniereşti

Ziua de 19 mai este ziua naşterii Organizaţiei pioniereşti V. I. Lenin.

In vederea acestei mari sărbători pionierii din întreaga Uniune Sovietică au pregătit fel de fel de daruri.

Iată cîteva din ele:

Pionierii Şcolii elementare nr. 42 din oraşul Saratov au sădit pe strada Miciurin pomi, tufe, flori şi au construit un havuz.

Pionierii de la Casa pionierilor din oraşul Arzamag au [illegible] pentru teatrul de păpuşi piesa „Aventurile lui Cipollino".

Pionierii din satul Kletsk, regiunea Stalingrad, au crescut la ferma şcolii lor 1.500 de iepuri de casă.

Elevii clasei a III-a a Şcolii nr. 21 din Arşinovo au strîns 2.800 kg fier vechi. Mici, dar voinici!

„Prietenii pădurii" din satul Golovanovsk, regiunea Riazan, au dus o luptă înverşunată împotriva viermilor pe o suprafaţă de 200 ha de pădure.

Pionierii clasei a V-a B a Şcolii nr. 76 din oraşul Novosibirsk au crescut 1000 de feluri de răsaduri de flori.

Lîngă steagurile acoperite de glorie

De curînd, cu ocazia Congresului orăşenesc al pionierilor din Moscova, cîţiva pionieri au avut cinstea sa fie fotografiaţi lînga steaguri glorioase. Unul din ele a fîlfîit pe baricadele din 1917. Sub acest steag muncitorii din raionul Bauman au luptat pentru victoria puterii sovietice. Celalalt — este steagul victorios al unei unitaţi militare, care a intrat printre primele în Berlin în anul 1945.

Pionierii care au avut aceastá inalta cinste sînt micii timurovişti din cîteva şcoli din Moscova.

Liuda Mitrofanova, preşedinta grupei timuroviste a Şcolii nr. 50, cu cei 25 de membri ai grupei, ajută portarii la menţinerea curăţeniei în blocurile de locuinţe, iar pe strazi la pastrarea curaţeniei, veghează patrulele de curaţenie ale grupei.

Nataşa Akimova, eleva clasei a VII-a din Şcoala nr. 362, împreuna cu colegele ei de clasa au de doi ani de zile sub îngrijirea lor un azil de orbi din apropierea şcolii. In fiecare zi copiii vin rînd pe rînd la azil, ajută la întreţinerea curaţeniei în camere, citesc ziare orbilor, le aduc flori.

Şi aşa, toţi timuroviştii, ca adevaraţi pionieri, se află mereu acolo unde simt ca e nevoie de ajutorul mîinilor lor harnice şi grijulii.

Ei sînt mîndria celor din Kazahstan

Cînd Nelea Turişceva vine la colhoz, viţelul cel mai mare, Graci, îi sare în întîmpinare. Este viţelul crescut de ea. Şi alţi viţei de la ferma au patroni grijulii: pe Nina Veseolkova, Maşa Piciughina, Slava Işcenko şi pe mulţi alţi copii din şcoala de şapte ani a colhozului „Drapelul roşu" din raionul Jarmin, regiunea Semipalatinsk. Pionierii din aceasta şcoală au participat la concursul pentru titlul de cel mai bun crescator de vite, organizat de Comitetul Central al Comsomolului din Kazahstan, şi au obţinut premiul întîi.

Elevul Kadîrbek Oşanov, din clasa a VII-a a Şcolii „I. V. Stalin", din raionul Targabatai, regiunea Kazahstanului de răsărit, în timpul vacanţei de vară a hotarît sa lucreze ca cioban. In turma cu care Kadîrbek a plecat în munţi erau 450 de oi, şi el le-a adus pe toate îngraşate. Eleva Kaineke Sergazina, elevă în clasa a VI-a a şcolii din Pokrovsk, din acelaşi raion, a lucrat în timpul verii ca mulgatoare la ferma de lapte. Ea a muls 3.600 litri de lapte.

Kadîrbek şi Kaineke au fost distinşi individual cu premiul întîi, iar premiul al doilea a fost conferit unui număr de treizeci şi unu de copii.

SÎNT GATA ÎNTOTDEAUNA

Faptă pionierească

Tovarăşa Blaga, îngrijitoarea şcolii, e bolnavă. De cîteva zile stă numai în pat. Şi totuşi... Totuşi, în clasă, pe coridor e curat, foarte curat.

— Ce să fie? Doar nu s-o scula noaptea să facă curat?! se intrebau pionierii.

A doua zi, cîţiva pionieri mai curioşi au venit la şcoală mai din timp şi descoperiră secretul: colega lor Mioara, fetiţa tovarăşei Blaga, venea dis de dimineaţă şi mătura, ştergea praful. Apoi, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, ascundea mătura şi... redevenea elevă.

...„Nici un cuvînt!" a şoptit cineva. Şi „descoperitorii" s-au retras.

A doua zi, surpriza a fost de partea... Mioarei! Cînd a venit la şcoală, ca de obicei, să deretice în locul mamei sale, totul strălucea de curăţenie. Colegii ei se sculaseră şi mai devreme decît ea şi făcuseră curat! De atunci, cît timp a fost bolnavă tovarăşa Blaga, îngrijitoarea şcolii, grupa pionierească a făcut curat în toată şcoala!

AL. MIHU
comuna Valea Vinului
Baia Mare

CITITORILOR CARE NE-AU CERUT ADRESE ALE COPIILOR SOVIETICI LE INDICAM...

СССР
Москва К — 6
Старопименовский переулок
дом 16 кв. 42
Попову Вите

СССР
Тульская область
город Белев
улица Карла Маркса дом № 103
Романовой Людмиле М.

СССР
Ленинградская область
город Ивангород
улица Новая Линия дом 100 кв. 5
Луцевич Людмиле Петровне

HANURILE BUCUREŞTENE

Timp de aproape două secole — de la 1650 la 1850 — hanurile bucureştene au constituit unul din aspectele cele mai caracteristice şi mai originale ale Capitalei. Pentru a vă închipui un han de altădată, trebuie să vă gîndiţi însă mai degrabă la o cetate decît la un hotel sau un magazin din zilele noastre. Căci hanul era o întindere mare de loc, înconjurată din toate părţile cu ziduri groase şi avînd o singură poartă destul de puternică pentru a rezista şi la ghiulele de tun. Înlăuntrul acestor ziduri se afla de obicei mai multe clădiri cu încăperi pentru adăpostirea călătorilor şi negustorilor şi depozitarea mărfurilor acestora, cu grajduri pentru vite, chilii pentru călugării bisericii etc. Pivniţe mari erau săpate sub clădiri şi o fîntînă sau două asigurau nevoile de apă.

Primul han bucureştean a fost construit de Şerban Vodă pe locul ocupat astăzi de Banca de Stat a R.P.R. Alte hanuri celebre au fost: Hanul lui Constantin Brîncoveanu, despre care am mai vorbit, Hanul Sf. Gheorghe — în piaţa cu acelaşi nume, Hanul Filipescului — la colţul dintre Calea Victoriei şi Lipscani, Hanul Zlătari — în faţa actualului hotel „7 Noiembrie" etc. La un moment dat, pe la sfîrşitul sec. XVIII, erau nu mai puţin de 43 hanuri în Bucureşti. O dată cu deschiderea primelor hoteluri au început însă să se împuţineze şi să decadă, pînă ce au dispărut cu totul de pe suprafaţa Capitalei.

ÎN CLIŞEU: Interiorul Hanului Manuk — unul dintre cele mai celebre hanuri ale Bucureştiului de altădată. Clădit pe la 1808, aproape de Dîmboviţa, de un bogătaş armean — Manuk Bey — hanul acesta a fiinţat pînă către sfîrşitul secolului trecut, după care s-a transformat în „Hotel Dacia".

Astăzi străvechea clădire se află în curs de restaurare, arhitecţii străduindu-se să-i reconstituie înfăţişarea de odinioară.

Să ne cunoaştem
CAPITALA

9 MAI

Aniversarea proclamării independenței de stat a Romîniei și a victoriei asupra fascismului

OMAGIU PIONIERESC EROILOR PATRIEI
(Foto nr. 1)

DE GARDA LA CIMITIRUL EROILOR SOVIETICI
(Foto nr. 2)

Intr-o dimineață de mai...

Pentru poporul nostru muncitor, ziua de 9 Mai este o mare sărbătoare; ea simbolizează cucerirea independenței de stat a Romîniei cu 81 de ani în urmă, independență cîștigată prin lupte grele, duse laolaltă de ostașii romîni și ruși, și recucerirea și consolidarea acestei independențe prin victoria deplină asupra fascismului german la 9 Mai 1945.

Iată, mai jos, cîteva aspecte de la sărbătorirea zilei de 9 Mai în Capitala patriei noastre.

In garda de onoare

E dimineață. O dimineață caldă și proaspătă de mai. Plutește în aer tinerețea primăverii; adierea zefirului cerne pe lespezile de marmoră ale Monumentului Eroilor Patriei, funigei și petale firave de vișini.

Patru ostași tineri, dîrzi, neclintiți, cu căști de oțel, fac de gardă, aducînd prin prezența lor un omagiu eroilor al căror sînge vărsat ne-a adus independența de stat în 1877, și victoria asupra fascismului, dobîndită alături de fiii poporului frate sovietic. In același timp, figurile lor dîrze vestesc un angajament ferm și solemn totodată, de a apăra cu aceeași dîrzenie ca și cei căzuți, independența patriei și cuceririle revoluționare ale poporului...

O tobă bate ritmic — e toba pionierilor de la Școala nr. 154. Purtătorii cravatelor roșii, emoționați dar solemni, s-au aliniat în garda de onoare.

E întîiul schimb din garda pionierilor!

Apoi, din 15 în 15 minute, mereu alți și alți pionieri vin și schimbă solemn garda. Figurile lor copilărești dar pe care se citește importanța momentului, te fac să vezi în ei tinerele vlăstare ale patriei, demni urmași ai eroilor căzuți pentru eliberarea patriei.

La monumentul lui Vanea

Vanea, Sașa, Iura, Lexei... Noi, generația care avem azi între 20 și 30 de ani, ne amintim cu dragoste și pioșie de figurile vesele ale prietenilor noștri ruși, care ne urcau părintește în șea sau ne lăsau cu îngăduință pe afetul tunurilor...

Zburătăceam veseli în jurul-le, în puținele lor ore de răgaz și-i petreceam cu lacrimi de copil în ochi cînd se pierdeau în zarea plumburie, pe drumul lor spre apus, spre bîrlogul fiarei fasciste.

Mulți nu s-au mai întors. Au căzut pe undeva la Mureș, pe Tisa sau în Tatra. Și poate, în ultimele lor clipe, au șoptit, alături de numele mamei, al fraților ori al copiilor și numele băiețașului cu păr negru și ochi de tăciune pe care l-au înconjurat cu dragoste de prieteni undeva, în cîmpia Bărăganului ori pe drumurile pîrjolite ale Moldovei...

Oricum l-ar fi chemat pe ostașul sovietic, noi îi păstrăm și-i cinstim memoria.

Poporul nostru, pentru a le păstra veșnică recunoștință, le-a ridicat eroilor monumente de granit. Iar în dimineața aceasta de mai, la Monumentul Ostașului Sovietic din Piața Victoriei, au venit și au depus coroane, adînc prinos de recunoștință, reprezentanți ai partidului și guvernului, ai organizațiilor obștești, ai fabricilor și instituțiilor. Și alături de sutele și sutele de lalele roșii, au prins să freamăte cravatele purpurii ale pionierilor din gardă.

Fie ca omagiul lor pionieresc, să-l poarte zefirul pe undele sale și să-l ducă la mormintele tuturor Vanea care au căzut pentru ca ei să poată purta azi cravata, să se poată bucura de primăvară și să nu cunoască decît din filme grozăvia războiului...

Cinstind Ziua Victoriei

● In parcul central din Orașul Stalin se află obeliscul și mormîntul aviatorului de asalt Nikolai Mihailovici Govorunov, Erou al Uniunii Sovietice. Neînfricatul zburător a căzut acolo, la poalele munților, luptînd pentru alungarea fasciștilor de pe pămîntul țării noastre. In semn de neștearsă aducere aminte, pionierii din oraș au luat sub îngrijirea lor mormîntul eroului, împodobindu-l cu flori proaspete.

● Clasa a X-a a Școlii medii mixte din Simeria (regiunea Hunedoara), a închinat o oră de curs aniversării zilei de 9 mai. Cu acest prilej, elevii Silviu Vladislav și Gotea Dan au vorbit; unul despre cucerirea independenței naționale la 1877, iar al doilea despre Ziua Victoriei asupra fascismului cotropitor. Elevii au păstrat un moment de reculegere în memoria eroilor căzuți pentru apărarea patriei. Apoi au alcătuit o scrisoare pe care au trimis-o familiei unui ostaș căzut în lupta de eliberare a țării de sub jugul fascist.

● O frumoasă și emoționantă acțiune în amintirea eroilor căzuți în războiul antifascist, au întreprins pionierii și școlarii din comunele Pietroșița și Rîul Alb (regiunea Ploești). Ei au hotărît să ajute la treburile gospodărești pe mamele, văduvele și familiile celor căzuți pe cîmpul de onoare. Adusul unei căldări cu apă, măturatul curții, tăiatul lemnelor, sînt treburi pe care pionierii le vor împlini cu drag, ca pe o datorie de recunoștință.

La închiderea paginii

DESPRE EXAMENE

„Pregătirile pentru examene le-am început de mult, — ne scrie Bîrtă Ioan, din comuna Carașova, raionul Reșița. Biblioteca ne-a fost de mare ajutor. Aici am găsit opere de Caragiale și Slavici, Sadoveanu și Arghezi".

„Pentru examen noi ne-am pregătit și... pe lotul școlar! — ne scrie Dascălu Anton, din comuna Boldești, raionul Piatra Neamț. Aplicînd practic ceea ce am învățat din cărți, am altoit pe un lăstar de cartof un fir de roșie, unul de ardei și altul de vînătă".

„Să luăm cu toții examenele", aceasta e lozinca noastră, — ne scrie Scaba Rodica, din comuna Manasia, raionul Urziceni. Acum învățăm, ne ajutăm reciproc, discutăm problemele neînțelese..."

„Recapitulăm mereu, capitol cu capitol. Rezultatul nu-l știm încă dar sperăm și ne străduim să fie cel mai bun! — ne scrie Negru Aneta din comuna Gălceana, raionul Adjud.

„Ceea ce nu știi, întreabă", așa este intitulată cutia de întrebări aflată în școala noastră. Răspunsurile sînt redactate de tovarășii profesori", — ne scrie Pop Arcadie, din comuna Igriș, raionul Sînnicolaul Mare.

Niciunul

Nu credeam. Și pionierul pe care îl întîlnisem coborînd dealul, spre satul Habic, îi tot dădea întruna:

— N-avem nici un corigent, tovarășe. Nici unul!

— Cum nici unul, măi, Trăienel? — îl uai oa repede. Cu cei rămași în urmă ce-ați făcut? I-ați dat afară din școală?

Băiatul mă privi șiret, ca și cum ar fi rut să-mi spună: „Degeaba, oricum ați la-o, pe mine nu mă păcăliți".

— Cum să-i dăm afară din școală!? — vorbi el. Avem un coleg — îl cheamă Butnar Cornel; tare mult ne mai dădea de furcă. Tot timpul cît sta în clasă se ținea numai de șotii Iar cînd tovarășul învățător îl numea să răspundă la lecții, pleca capul și nu-i mai scoteai vorba nici cu cleștele din gură.

— Va să zică aveți și corigenți. — l-am întrerupt eu. Dar Trăienel îi tot da înainte:

— L-am criticat în adunările de grupă, de detașament, l-am dat la gazeta de perete... dar nimic. Cornel nici gînd n-avea să se îndrepte...

— Așa că, aveți totuși un corigent, — îi curmai din nou vorba.

— Da' de unde, credeți că ne-am dat bătuți? Să vedeți. După ce am încercat în fel și chip, am găsit dezlegarea. Colegul nostru ședea în ultima bancă. Și pentru că nu puteam să-l avem sub ochii noștri, el se ținea de năzdrăvănii și uita că e în timpul orei. Intr-o dimineață, Butnar Cornel fu invitat în prima bancă. S-a împotrivit el la început, dar pînă la urmă a primit. Era hotărîrea grupei, de — ce era să facă?

— Și?...

— Grupa s-a ocupat de felul cum învață și cum se poartă în timpul orei. Acum s-a schimbat... E de nerecunoscut. Invață bine la toate materiile și de examene nu mai pomenește în silă...

Din vorbă în vorbă am ajuns la Școala de 4 ani din satul Habic, raionul Reghin. Cele spuse de Ilieș Traian se dovediră întocmai. Clasa a IV-a e o clasă fruntașă, fără nici un corigent.

— Acum ne pregătim pentru examenele de sfîrșit de an, — mi-au spus pionierii dintr-a IV-a, care făcuseră cerc în jurul meu.

Printre ei se găsea și Butnar Cornel despre care îmi vorbise Trăienel în drum spre școală...

GEORGE CHIȚU

Eroi ai clasei muncitoare

OLGA BANCIC

— 1912—1944 —

Zorii zilei de 10 mai 1944 au cuprins în lumina lor, întîmplări și fapte rămase, unele ca sclipiri șterse în șiragul amintirilor, iar altele, cele mai multe, învăluite în pînza diafană a timpului, uitate. Dar una din ele, nu va fi niciodată uitată.

In dimineața aceea senină de mai a fost curmat firul vieții eroinei clasei muncitoare, Olga Bancic.

Cu puțin înainte de a fi executată, Olga Bancic, într-o scrisoare adresată fiicei sale, Dolores, scria: „Micuța mea dragă... draga mea. Mai am numai cîteva ore de trăit !... Mor cu conștiința împăcată și credința că vei avea un viitor mai fericit și mai tihnit decît mama ta...".

Increderea aceasta nemărginită, care i-a dat puterea de jertfire pentru un viitor mai fericit, i-a fost călăuză din copilărie pînă în ultima clipă a vieții ! Incă de la vîrsta la care astăzi se poartă cravata roșie, Olga Bancic a început să sîngereze în lupta pentru acest viitor mai fericit.

Avea mai puțin de 14 ani cînd a fost pentru prima oară arestată ca participantă la grevă.

Invitată de un comisar să iasă din rîndurile greviștilor, ea a răspuns cu cutezanță :

— Nu ! Nu ies din rîndurile tovarășilor mei. Sînt conștientă de ceea ce fac și aici e locul meu.

M. CALIN

(continuare in pag. VI-a)

Ce-am să fiu?

de Mioara Cremene

Am două miini,
cu care știu să stric și să dreg
și am viitorul în față întreg.

Am două picioare iuți,
țin la drum lung,
dar cînd să pornesc și unde-am s-ajung ?

Nu-mi deosebesc încă bine viitorul...
— e-n zori și totul mai e scăldat în neguri —
dacă-i un cîmp, va trebui să-l ar cu tractorul,

dacă-i o mare, va trebui s-o străbat, marinar,
dar poate-i coală nesfîrșită de hîrtie
ce-adie miros de cerneală de tipar.

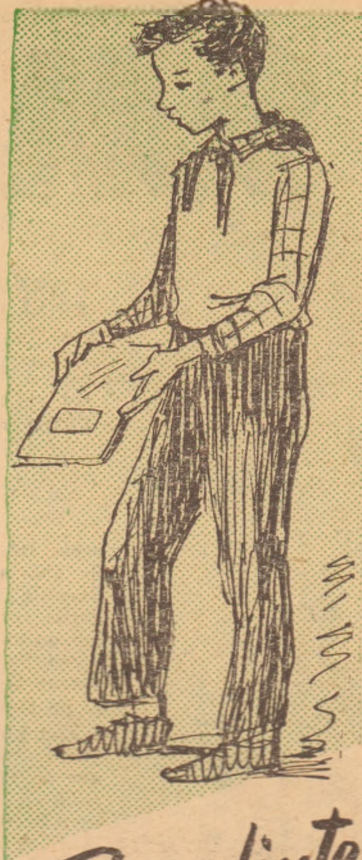
Oricum, viitorul lor l-au străbătut pînă-n fund
părinții, pătimașii...
Eu nu mi-am cucerit încă nici o palmă de pămînt
pe care să-mi pun cu drept pașii.

Răsuflu adînc și simt dinspre zări adieri reavene.
Is gata să m-avînt... Ale mele sînt
două picioare zdravene,

două miini, cu care știu să dreg sau să stric,
fruntea cu gînduri, inima cu care mă frămînt,
...alt nimic !

Al. Ovidiu Zotta

Președintele a luat nota 2

Vestea că Lucică Teodorescu, președintele detașamentului, a luat 2 la istorie, a buimacit întreaga clasa. Nici n-a ieșit bine pe ușa profesorul, ca baieții au și dat buzna în jurul lui Lucica :

— Doi, ma ?

— Cum te-ai „învîrtit" de așa noroc ?

— Tocmai tu ?

Lucica dadu din umeri :

— Da, doi. M-am „învîrtit", Tocmai eu.

Filipescu Traian, poreclit „dom' vă rog", dupa felul în care-i sîcîia pe profesori ca să-l asculte, se apropie cu pași legănați de Lucica și se prefacu compatimitor :

— Îmi pare rau, Lucica draga... Ești într-o situație care da de gîndit ! Nota 2 la istorie e hm, hm, un lucru grav ! Se vede ca te obosește activitatea de președinte al detașamentului ! Ți-am spus eu inca mai de mult ca nu oricine poate fi președinte...

Lucica se înroși ca sfecla :

— E adevarat, mi-ai spus ! Daca vrei, poți sa-ți amintesc și cînd : atunci cînd era vorba sa fii tu ales președinte, dar baieții nu te-au vrut, fiindca cu toate notele tale bune ești cel mai mare pîrîcios !

— Eu ? ! Hm, dă-mi voie, — bătu în retragere Filipescu. Eu — găsi el un pretext — eu însumi am refuzat sa fiu președinte, ca sà-mi pot vedea de carte !

Lucica Teodorescu își roti privirile prin clasa, cautînd parca ajutor... Dar prin gălăgia care domnea în jurul sau, nimic nu putea patrunde. Stanciu, găliganul pe care dirigintele îl mutase de curînd din ultima banca în prima, ca profesorii sa-l poata avea mai bine sub ochi, îi dădu un bobîrnac în nas :

— Să-ți fie de bine, șefule ! La mai mare! Mai ții minte cum mă făceai cu ou și cu oțet pentru fiecare nota proasta ? Ei, hai, nu te necaji. Te înțeleg, frate, foarte bine !

Lucica se gîndi ca era prima data cînd Stanciu îndraznea sa-i dea bobîrnace și izbucni :

— N-am nevoie sa ma înțelegi tu și nici sa-mi zici frate ! Ei, al naibii...

Lucica se ridica. Pîna acum, rușinea îl ținuse aplecat, îl silise sa taca, dar acum ciuda îl scoase din sarite :

— Atențiune ! Convoc adunarea fulger a detașamentului ! Toata lumea în banci !

Din trei pași fu la catedra ;

— Declar adunarea fulger deschisa ! Pe ordinea de zi, un singur punct : discutarea lui Lucica Teodorescu, adică a mea, în legatura cu nota 2 capatata la istorie ! Cine se înscrie la cuvînt ? Ca sa limpezim o dată lucrurile...

Cîteva clipe, liniștea care cuprinsese pe neașteptate clasa făcu sa țiuie urechile baieților. Cu zece secunde înainte, harmalaia era în toi, iar acum n-auzeai nici musca !

Primul care se desmetici fu Filipescu. „Ia te uita, — gîndi el cu invidie, — ce autoritar e nesuferitul ăsta ! Dar stai ca-i arat eu !" Și ceru cel dintîi cuvîntul :

— Eu, baieți, n-am prea multe de spus, — începu el cu glas subțire și prefacut blînd. Imi pare rău ca Lucica a pornit pe un drum greșit... Faptul ca a luat 2 la istorie e foarte grav și asta cu atît mai mult cu cît este vorba despre un președinte de detașament. Ce înseamnă atunci cînd un președinte de detașament învața atît de prost ?. Înseamna ca președintele e un „lup moralist", cà detașamentul s-a înșelat atunci cînd l-a ales, ca n-a știut sa vada care-s într-adevar cei mai buni din clasà, ca nu știe ce e onoarea, ca...

— Stop ! striga cineva din fundul clasei. Cer cuvîntul !

— Nu se poate, mai am de vorbit ! — protesta Filipescu.

— Liniște ! Lasați-l sa vorbească ! întări Lucica, deși tremura de necaz la auzul celor spuse de Filipescu.

Dar acum era greu sa-i mai ții în frîu pe baieți. Vorbele lui Filipescu semanasera praf de pușca în clasa :

— Să taca Filipescu !

— Jos „dom'va rog" !

— Nu vrem sa mai ascultam !

— Lucica, da-ne noua cuvîntul !

Galiganul de Stanciu, care dadea cele mai multe semne de enervare, ieși din banca, îi scapa ca din greșala un ghiont lui Filipescu și porni urgent spre catedra. Se înfipse bine pe piedestal și-l împinse nițel cu cotul pe Lucica.

— Frumos îți șade ! racni el. Halal președinte ! Stai aci și-l lași pe „dom'vă rog" sa-și rîda de detașamentul nostru !

Și Stanciu se întoarse catre clasa :

— Pai se poate, baieți ? Bravo noua ! Îi dam voie lui Filipescu sa-l batjocoreasca cum vrea pe Lucica ! ? Vasazica, e de-ajuns ca Lucica sa ia și el o dată în 3 ani o nota rea și, gata, asta înseamna ca el e un ticalos, iar detașamentul, o droaie de fluera vînt ! Hm... Daca-i a[illegible] vrea sa vă întreb : Cine s-a [illegible]t asta vara de capul meu să învaț la matematica și sa trec corigența ? Sa va raspund tot eu: Lucica. Cine a organizat campionatul de fotbal pe cartier ? Lucicà ! Cine nu pîrăște niciodata ? Se aude ? V-am întrebat : Cine nu pîràște niciodata ? Lucica ! Și în general cine-i prietenul nostru cel mai bun? Același Lucica! Pai, atunci, sa fim serioși ! Eu, unul, bàieți, în privința notei proaste de azi, zic așa: Lucicà sa traga cu dinții de carte și sà ia doi de 10 la istorie pîna la sfîrșitul anului, iar Filipescu sa nu mai încerce altadata s-o facă pe razbunatorul c-o pàțește cu mine !

Clasa vui :

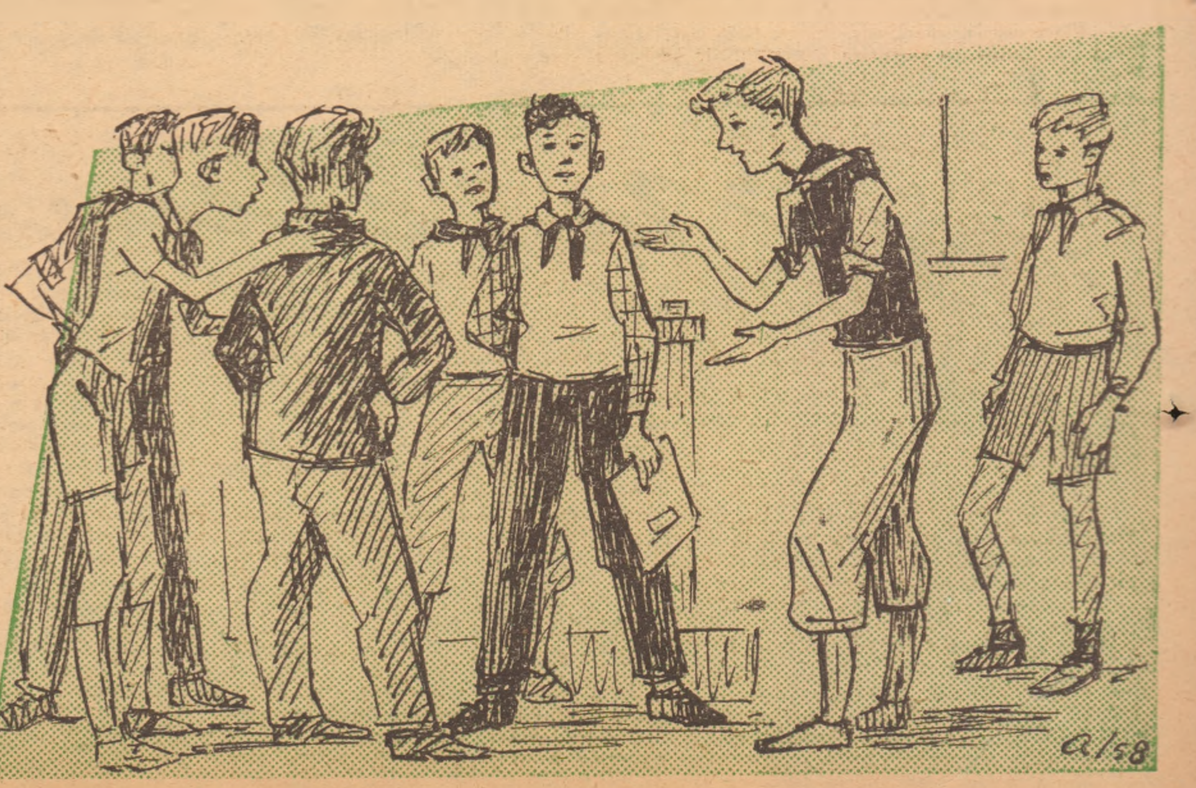
— Ai dreptate !

— Stanciu a vorbit bine !

Lui Lucica i se cam ume[illegible] ochii. Vorbi, straduindu-se sa-și ascunda emoția :

— Baieți, e foarte urît din partea mea ca am luat un 2 ! Va promit ca asta nu se va mai repeta în vecii vecilor ! Și... sa știți ca vă mulțumesc foarte mult pentru... pentru...

Dar, în aceeași clipă, intra în clasa profesorul de matematica și cu asta adunarea pioniereasca lua sfîrșit.

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

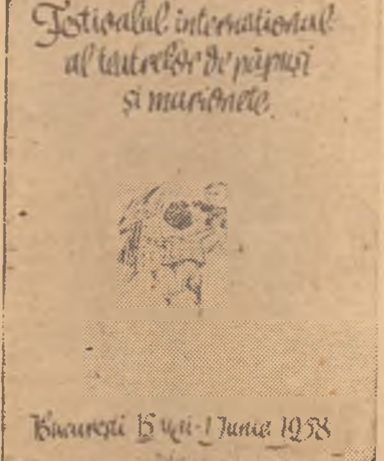
Brotăcel, copilul care fusese înfiat de o famili[e] de lupi, s-a întors în mijlocul oamenilor, în sat. Din pricina unor zvonuri mincinoase, însă, oamenii îl alungă.

La un moment dat, condus de Kaa, pithonul ajunge sub niște ruine, unde o cobră bătrînă pazește așa-zisa „comoară a regilor".

Aici, Brotăcel smulge colții veninoși ai cobrei și ia din comoară un ankus (cange) de aur. „Ankusul mă va răzbuna ; e aducător de moarte" strigă cobra, amenințătoare. Brotăcel pleacă cu ankusul și-l aruncă într-o rîpă, socotindu-l blestemat. Dar a doua zi, ankusul dispare. Brotăcel pornește pe urmele lui.

RUDYARD KIPLING
„CARTEA JUNGLEI"
IMAGINI DE PASCAL

Marea întîlnire a păpușilor

Astăzi se deschide în București **Festivalul Internațional al Teatrelor de păpuși și marionete**, care va dura pînă la 1 iunie 1958. Cu acest prilej se întîlnesc în Capitala patriei noastre, pentru a se întrece între ei și a-și transmite în același timp unii altora felurite taine ale măiestriei lor, artiști sovietici, englezi, polonezi, iugoslavi, germani, austriaci, romîni, suedezi, mongoli și alții.

Spectatorii romîni — mici și mari — vor avea prilejul să urmărească spectacole și recitaluri în toate genurile: păpuși, marionete, umbre etc.

In cadrul Festivalului va exista și un concurs internațional, dotat cu premii colective (pentru cel mai valoros spectacol) și cu premii individuale (pentru regie, interpretare, muzică, plastică, originalitate și fantezie).

Cîteva informații

■ Președintele juriului internațional al Festivalului este cunoscutul nostru poet Marcel Breslașu.

■ Teatrul „Țăndărică" din București a luat ființă în 1945 și a devenit teatru de stat în 1949. El prezintă peste 600 de spectacole pe an la care vin circa 150.000 de spectatori.

■ Cu prilejul Festivalului se organizează și o expoziție internațională a Teatrelor de păpuși și marionete. Prin documente, machete, fotografii, păpuși, publicații etc. se vor prezenta date și fapte din trecutul și prezentul teatrelor de păpuși din diferite țări.

■ Printre zecile de spectacole care vor avea loc se numără și cele date de Teatrul Central de păpuși din Moscova condus de Serghei Obrazțov și de Ansamblul studențesc de păpuși „Loutka" din R. Cehoslovacă.

G L U M E

— Ce te-a întrebat azi la istorie ?
— Cînd a murit Ștefan cel Mare...
— Și ?
— Am știut mai mult ca toți... Am fost singurul din clasă care am răspuns 1508 (restul au spus doar 1504 !)

★

— Ce distanță e din Anglia pînă în Franța ?
— Un pas !...
— Un pas ? !
— Da : pasul Calais !

★

— Spune-mi o insulă care se poate ține între două degete...
— ? ! !
— Creta...

★

— De ce nu se juca fotbal în evul mediu ?
— ! ! !
— Fiindcă nu exista decît o singură „Poartă" (Constantinopole).

★

— Spune-mi o insulă cu... ataș.
— ? ! !
— Iawa.

★

Prof. : Petrescule, de unde se scoate cărbunele ?
Elev : Din... Popescu.
Prof. : Cum, „din Popescu ?".
Elev : Păi, așa mi-a suflat el din spate : din „mine".

TITI GHEORGHIU

ȘTIINȚA

De la vîrcolaci la realitate

Ați auzit de vîrcolacii care „mănîncă" Soarele sau Luna în timpul eclipselor? Dacă nu, o să vă spunem noi.

Neputîndu-și explica mecanismul eclipselor, oamenii care au trăit mai de mult și-au închipuit că prin cer umblă niște dihănii, pe care oamenii de la noi le numeau vîrcolaci și care alergau prin cer ca să „mănînce" Soarele și Luna.

Vechile popoare din nordul Europei spuneau că este vorba de niște cîini fioroși, care aleargă după Mane (Soarele) și Sunna (Luna). In cazul unei eclipse, oamenii făceau un tărăboi grozav, bătînd din tobe și din tinichele sau... trăgînd cîinii de coadă, spre a-i face să urle, ca să-i sperie, chipurile, pe cîinii cei fioroși.

În timpul războiului din 1877, mai precis la 15 martie 1877, a avut loc o eclipsă de Soare. Turcii, cuprinși de teamă, au uitat și de război și de lupte, începînd să tragă cu puștile în Soare, ca să sperie „dragonul" care „mînca" Soarele. Ziarele și revistele vremii au publicat numeroase desene hazlii despre acest fapt.

Asemenea povești se pot spune nu numai despre eclipse. Cine n-a auzit de faptul că încă și acum mai sînt oameni care, atunci cînd văd o stea căzătoare, cred că a murit un om?

Să existe oare ceva adevărat în toate aceste legende? Știința cerului, astronomia, ne arată însă că adevărul este cu totul altul. Astronomia ne arată că eclipsele sînt un rezultat al unor poziții particulare pe care le pot ocupa în spațiu Soarele, Luna și Pămîntul, și că, mai mult, eclipsele pot fi prevăzute cu zeci și zeci de ani înainte.

În fond, eclipsele au o explicație cît se poate de simplă. Nu este vorba decît de faptul că Luna, în mișcarea ei în jurul Pămîntului, poate trece uneori fie exact între Pămînt și Soare, fie exact prin spatele planetei noastre.

În primul caz, Luna, trecînd prin dreptul Soarelui, pare că-l acoperă pentru un timp și atunci avem de-a face cu o eclipsă de Soare. În al doilea caz, Luna, trecînd prin spatele Pămîntului, traversează fîșia de umbră purtată de Pămînt. Astfel, Luna va fi umbrită de pămînt pentru cîteva ore, iar fenomenul este denumit eclipsă de Lună.

Iar stelele căzătoare sau meteorii cum li se spune au o explicație simplă. În cursa împrejurul soarelui pămîntul se întîlnește cu o sumedenie de firișoare de praf și pietricele numite meteoriți. Pătrunzînd în atmosfera pămîntului cu viteza de 40, 50 sau chiar 70 km pe secundă, meteoriții din cauza frecării cu aerul iau foc arzînd de obicei în întregime. Ceea ce vedem noi de pe pămînt este tocmai o stea căzătoare.

Este clar că între aceste pietricele și viața oamenilor nu poate exista nici o legătură.

Iată dar cum stau lucrurile cu superstițiile. Nu întotdeauna oamenii au cunoscut explicațiile fenomenelor din jurul lor. Și atunci, ei și-au închipuit cele mai fantastice lucruri despre aceste fenomene. Așa au apărut superstițiile.

Noi însă, care cunoaștem adevăratele explicații, nu avem nevoie de superstiții! Numai știința este capabilă să ne explice natura și fenomenele ei! Iată de ce trebuie să ne călăuzim după știință și să rîdem de poveștile care mai de care mai hazlii și mai fantastice ale superstițiilor!

MATEI ALECSESCU
director al observatorului Astronomic Popular din București

De multe case străvechi ați auzit, dar bănuiți cîți ani are această locuință? Peste 4000 de ani. In Caucazul apusean se pot vedea azi cîteva asemenea case de granit care dăinuiesc din epoca de bronz.

OLGA BANCIC

(urmare din pag. IV-a)

In 7 zile, cît a fost arestată, zbirii au supus-o acelorași sălbăticii la care erau supuși toți luptătorii pentru cauza dreaptă a clasei muncitoare. Dar în loc să se înspăimînte și să renunțe la convingerile ei, Olga Bancic în scurtă vreme devine utecistă.

La 16 ani înfruntă primejdiile trecerii clandestine a granițelor și se duce în Uniunea Sovietică, unde vede cum se construiește o viață nouă și pune temelie solidă crezului său. Inapoiată în țară se avîntă cu tot sufletul în lupta pentru o viață fericită.

La 20 de ani devine membră a Partidului Comunist Romîn. De multe ori a fost arestată și chinuită în închisorile de la Mislea, Deva, Dumbrăveni, dar niciodată nu și-a plecat fruntea în fața călăilor.

In 1937, într-o sală de pe str. Cireșoaia, Olga Bancic vorbea în fața a peste 200 de lucrătoare din țesătoriile din Bucureștii Noi, despre felul în care patronii furau din munca lor. Unul din muncitorii ce făceau de gardă în apropierea clădirii se duce la ea alarmat și-o anunță: Poliția, vine poliția. Ascunde-te!

— Nu-i nimic, — răspunse calmă Olga Bancic. Nu mă ascund. Mai am de vorbit. Tovarășele acestea trebuie să afle tot adevărul și n-ar strica să-l afle și domnii de la poliție.

In același an, fiind urmărită aproape la fiecare pas, Olga Bancic a fost obligată să-și întrerupă lupta aici, în țara noastră și să o continuie în Franța. Acolo încadrată într-un detașament de partizani a luptat alături de patrioții francezi ca și în țara ei, împotriva aceluiași înverșunat dușman, împotriva fascismului. Dar la 16 noiembrie 1943 a fost arestată de Gestapo — poliția fascistă germană — și condamnată la moarte.

Și în ziua în care împlinea 32 de ani, lumina zorilor s-a înroșit deasupra eșafodului din Stuttgard, peste care a curs sîngele Olgăi Bancic, sînge vărsat pentru libertatea clasei muncitoare, pentru traiul nostru fericit.

Se numără cu zecile de mii pionierii și școlarii care au fost cuprinși în concursul cultural artistic organizat de C. C. al U.T.M. și Ministerul culturii și învățămîntului. La etapa regională care s-a desfășurat de curînd, micii artiști din Baia Mare, din Constanța, Cluj, București, din toată țara și-au dovedit maiestria în fața juriilor concursului cultural artistic, în fața a mii de spectatori.

Despre această fază a concursului, care a întrunit cele mai bune echipe, cele mai talentate elemente din țară, vrem să vă povestim în rîndurile ce vor urma.

La București

In orașul București s-a prezentat duminică dimineața, în concurs, prima serie de patru raioane (Tudor Vladimirescu, I. V. Stalin, Gh. Gheorghiu-Dej și 1 Mai) din cele opt raioane existente în Capitală. Multe numere din programele raioanelor au reținut atenția spectatorilor. Astfel, ca să nu amintim decît numai cîteva exemple — Școala de 7 ani nr. 70 din raionul Tudor Vladimirescu a prezentat piesa de păpuși „Gîscănelul", apreciată mult de public, după cum și dansurile cu tema „Greierele și furnica" și „Dansul florilor". Raionul Stalin și-a dovedit „slăbiciunea" pentru marele Caragiale, din operele căruia Școala Dr. Petru Groza a pus în scenă cîteva schițe. Școala medie nr. 1 din raionul Gheorghiu-Dej a fost răsplătită cu ropote de aplauze la interpretarea frumoasă și hazlie a dansului „Rața", iar „Dansurile țigănești", „Valurile Amurului" și „La oglindă" au fost numerele care au adus un bine meritat succes raionului 1 Mai.

La Giurgiu

În sala Casei de cultură a orașului Giurgiu s-a desfășurat timp de două zile concursul cultural artistic al pionierilor și școlarilor din 8 raioane ale regiunii București.

S-a distins în mod deosebit Ioniță Rodica de la Școala medie Buftea pentru recitarea poeziei „Noapte de mai". De asemenea, Crivenceanu Tudor din comuna Răsuceni, raionul Drăgănești de Vlașca a cîntat cu multă măiestrie din fluier și caval. Un strălucit succes a obținut orchestra de mandoline a Școlii din comuna Gruiu, raionul Snagov.

Iată cîteva cuvinte despre această echipă.

— Era prin 1951 și am început doar cu trei mandoline, — ne-a spus dirijorul orchestrei — tovarășul Gorun Mihai. Cu sprijinul direcției și cu dorința copiilor de a învăța să cînte la un instrument, am ajuns să avem o orchestră formată din: 15 mandoline, 3 viori, 4 balalaici și 3 ghitare.

Orchestra a dat spectacole la majoritatea festivităților de înființare a gospodăriilor colective și întovărășirilor din raionul Snagov.

La Deva

Incă din primele ore ale dimineții, bătrîna cetate a Devei a răsunat de glasurile voioase ale celor 1200 de pionieri participanți la primul concurs cultural artistic din regiunea Hunedoara.

Majoritatea echipelor, indiferent de proba la care au participat, s-au prezentat bine pregătite, lucru care a... îngreunat munca juriului de a desemna cea mai bună formație!

In orice caz, printre cele mai bune se numără: corul Școlii „Aurel Vlaicu" din Orăștie, echipa de fluierași din comuna Jina, pionierii din raionul Petroșani, echipa din raionul Alba, echipa de teatru a Școlii de 7 ani din Teiuș etc...

La Constanța

Timp de aproape 2 zile orașul Constanța a găzduit în sălile sale de spectacol cel de al 2-lea concurs artistic al pionierilor din regiunea Constanța și primul festival regional.

Veniți din toate colțurile bătrînei Dobroge, micii artiști au adus pe scenă minunatele cîntece și jocuri dobrogene, care au fost urmărite cu căldură și viu aplaudate de către spectatori.

Cortina grea de catifea s-a tras în lături. In mijlocul scenei scăldate în lumina puternică a reflectoarelor, stătea cu mîinile în șold un nodulet de om îmbrăcat în costum lipovenean.

Părea că aruncă o sfidare scenei, uriașă în comparație cu statura micului dansator.

Cînd din culise se auzi o melodie lentă și parcă reținută, pe fața sa apăru un zîmbet. Incepu să-și legene corpul și să pășească în ritmul jocului.

Melodia devenea din ce în ce mai vioaie. Scena cea mare devenise neîncăpătoare pentru dansator. Vîrtejul jocului îi aprinsese obrajii și ochii îi străluceau.

Cînd dansul s-a terminat, ropotul de aplauze l-a răsplătit din plin pe Denisor Petru, iar faptul că a obținut primul loc pe regiune i-a dat dreptul de a arăta și pionierilor din celelalte regiuni ale țării minunatele dansuri de la gurile Dunării.

La Pitești

In sala Teatrului de Stat din Pitești 51 de formații de coruri și soliști și-au disputat întîietatea. Corul din Galeș, comuna Brădulet, raionul Argeș, a adus în cîntecul lui toată vraja strînsă dintr-un colț de țară atît de bogat în tradiții folclorice. Pionierii din Slătioara, raionul Slatina au cîntat despre freamătul muncii pe ogoarele înfrățite de lîngă Olt. Rînd pe rînd, corurile din Cîmpulung, Topoloveni, Rîmnicul Vîlcea au umplut cu glasurile lor cristaline frumoasa sală a teatrului. Soliștii au dovedit și ei cu cîtă dragoste și muncă s-au pregătit. Maria Barabancea, o fetiță blondă din clasa a III-a a școlii din Bistrița-Horez, pianista Carmen Ionescu din Mătăsari, de aceeași vîrstă cu ea, au cîntat minunat — prima cîntece populare, a doua muzică clasică: Schuman, Bach...

Pe scena rezervată satirei și umorului au urcat 35 de brigăzi artistice și recitatori. Printre alții, pionierii din Briboieni, raionul Topoloveni, au vorbit în programul lor despre rezultatele de învățătură, despre cei 30.000 puieți de arbori plantați de ei în primăvară, despre felul cum îngrijesc livezile și pădurile.

MICII CALUȘARI DIN COMUNA VITANEȘTI, REG. PITEȘTI

Prietenie frățească

„Am sosit la dv. ca la frații și prietenii noștri"... Cuvintele acestea, pe care tovarășul Gomulka le-a rostit pășind pe pămîntul țării noastre, cuprind limpede în ele căldurosul temei al vizitei pe care delegația de partid și guvernamentală a Republicii Populare Polone a întreprins-o în țara noastră. Delegația, în frunte cu tovarășii Wladyslaw Gomulka, prim secretar al C.C. al Partidului Muncitoresc Unit Polonez și Iosef Cyrankiewicz, membru al Biroului Politic al C.C. al P.M.U.P., președinte al Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Polone, a sosit în capitala R.P.R. în ziua de 12 mai. Zeci de mii de oameni ai muncii din București le-au ieșit în cale oaspeților, ovaționîndu-i.

In fotografie: copiii oferind flori oaspeților.

*

CHEZĂȘIA PUTERII SOCIALISTE

In ziua de 12 mai, la Consiliul de Miniștri al R.P.R., au început convorbirile dintre delegația Partidului Muncitoresc Romîn și a Guvernului Republicii Populare Romîne și delegația Partidului Muncitoresc Unit Polonez și a guvernului Republicii Populare Polone.

La 13 mai, au avut de asemenea loc la Comitetul Central al P.M.R. convorbiri între delegația Partidului Muncitoresc Romîn și delegația Partidului Muncitoresc Unit Polonez.

Delegația poloneză, în frunte cu Wladyslaw Gomulka și Iosef Cyrankiewicz, și reprezentanții partidului și statului nostru, în frunte cu tovarășii Gheorghe Gheorghiu-Dej și Chivu Stoica, au purtat discuții prietenești și tovărășești, menite să cimenteze și mai mult frăția și colaborarea rodnică dintre cele două țări.

Odată mai mult, popoarele care construiesc cu încredere și dîrzenie socialismul își afirmă legăturile de nezdruncinat, pavăză a păcii și viitorului fericit, chezășie a puterii lor.

* *

In mijlocul muncitorilor

Două dintre cele mai însemnate „cetăți industriale" din capitala patriei noastre: Uzinele „23 August" și „Republica".

Inalții oaspeți, care ne-au adus cuvîntul cald de prietenie al muncitorilor polonezi, au ținut să viziteze aceste unități cu care poporul nostru se mîndrește. Și în dimineața de 13 mai, membrii delegației poloneze, însoțiți de tovarășii Chivu Stoica, Nicolae Ceaușescu precum și de alți demnitari ai țării noastre, au sosit la uzinele „23 August".

Un mare număr de muncitori și muncitoare i-au întîmpinat pe oaspeți, urîndu-le bun venit și exprimîndu-și simțămintele de temeinică frăție cu poporul polonez, constructor al socialismului. Delegația a vizitat apoi cu interes secțiile uriașei uzine.

Pretutindeni, tovarășii Wladyslaw Gomulka și Iosef Cyrankiewicz au stat de vorbă, prietenește cu muncitorii interesîndu-se de metodele lor de lucru, de calificarea lor, de problemele tehnice ale producției. La sfîrșitul vizitei, muncitorii au oferit oaspeților polonezi un dar simplu însă emoționant: două frumoase albume cu fotografii din viața și activitatea lor în uzină.

In continuare, oaspeții au vizitat apoi uzinele de țevi „Republica". Aceeași atmosferă sărbătorească, de sinceră prietenie, i-a întîmpinat și aici.

S-au schimbat din nou cuvinte prietenești, care vor rămîne neuitate, flori și daruri au încărcat din nou brațele oaspeților.

Și solii poporului polonez vor duce pe malurile Vistulei dorința vie a muncitorilor din patria noastră de a întări prietenia și colaborarea frățească romino-polonă. In marele lagăr al socialismului, în frunte cu Uniunea Sovietică, popoarele romîn și polon pășesc alături, cu hotărîre, pe un drum luminos.

Noua instalație de foraj

Sînt cîțiva ani de cînd industria noastră a început să producă utilaj petrolifer. Astăzi, specialiștii străini afirmă că acest utilaj se numără printre cele mai bune din lume. De curînd, colectivul de muncitori ai uzinei „1 Mai" din Ploești a realizat o nouă sondă. Este instalația de foraj „4 LD", de mare adîncime. Ea realizează viteze mari de foraj și poate fi montată, demontată și transportată în cîteva ore.

Rolanul

Nu, nu este un cuvînt folosit la monoverbe. De aceea să vă facem mai bine cunoștință. Numele: ca în titlu. Pronumele: poliacrilonicrit. Părinți îi sînt gazul metan, iar familia — fibrele sintetice. Realizator: „ICECHIM" — Institutul de cercetări chimice.

Dar nu v-am spus ce este Rolanul. Termenul, o împerechere de cuvinte, înseamnă „lînă romînească". Va fi deci un înlocuitor al lînei, din care se vor confecționa tot felul de țesături călduroase iarna și răcoroase vara

O mare izbîndă a siderurgiștilor

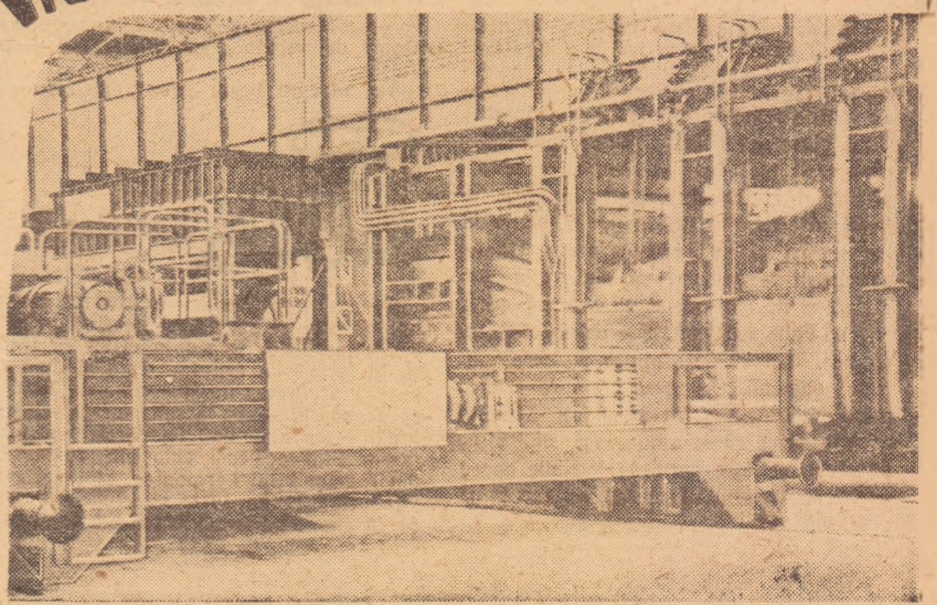
La Reșița și Hunedoara existau în trecut trei-patru furnale vechi, care produceau cîteva mii de tone de oțel de care aveau nevoie cele două întreprinderi stăpînite de cîțiva afaceriști. Astăzi, vechile furnale au fost modernizate. Li s-a sporit capacitatea. Altele noi, de proporții uriașe, asigură creșterea continuă a producției de oțel.

Primul cuptor Siemens Martin din seria celor trei cuptoare care vor forma viitoarea oțelărie a Combinatului Siderurgic de la Hunedoara a fost dat în exploatare zilele trecute. In comparație cu vechile furnale, e un uriaș. Fundațiile i-au fost îngropate la 10 m. sub pămînt, într-un strat gros de beton. Hala de turnare are 32 de m. înălțime, iar mașina de șarjare cîntărește ea singură 180 tone.. Cele 9 poduri rulante de 1400 tone asigură încărcarea în timp record a cuptoarelor. Aci totul este automatizat. Se lucrează de la distanță, cu apăsări de butoane care pun în mișcare colosul în care minereul este transformat în fluvii de oțel.

Cu ajutorul noii oțelării de la Hunedoara industria de mașini va putea produce anual 250.000 tractoare sau 150.000 autocamioane.

In clișeu: *mașina de șarjare a noului cuptor Martin.*

FABRICAT ÎN R·P·R·

Familia piuici

Ghemotoace gingașe, cu mărgele de sticlă cusute în auriul pufului și cu picioare ca ațele de subțiri, eram obișnuit să-i văd mereu lîngă fusta cu pene a găinii mamă. Cei pe care i-am cunoscut acolo, la Insurăței, erau însă altfel. Indrăzneți și gureși nevoie mare, alcătuiau un trib fără cloșcă și fără chemările ei desperate. Abia ieșiți în viață, piuiau cu hărnicie, cutreierînd palatul pe care erau stăpîni. Și nu i-am întîlnit într-o poveste. Mi-a făcut cunoștință cu ei tovarășul Ion Șerbu, crescător la ferma de păsări a gospodăriei agricole colective „Scînteia" din Insurăței, regiunea Galați.

Anul trecut, colectiviștii din Insurăței au crescut 2750 de păsări. Anul acesta vor să crească 3000. Lucrul nu-i greu în aparență, dar îți dă multă bătaie de cap. Nu-i greu, deoarece crescătorii n-au nevoie să aștepte pînă ce moțatele binevoiesc să cadă cloști. Cele două incubatoare ale gospodăriei (cu o capacitate de 600 de ouă fiecare) și-au luat ele grija aceasta. Dar de aici începe bătaia de cap. Fiindcă gîngăniile de puf sînt tare pretențioase și delicate...

IGIENA ȘI... CALORIFERE

Am avut dovada aceasta privind cu cîtă ingeniozitate și cu cîtă atenție le pregătise tovarășul Șerbu toate cele necesare traiului. Tribul Piuici, în primele lui zile locuiește în niște încăperi luminoase, curate, văruite în alb. Igienă și confort sută la sută...

De pildă, credeți că numai voi ați făcut vaccinări și injecții preventive (cam neplăcută amintire!) la policlinică? Nicidecum! Pentru prevenirea epidemiilor, medicul veterinar le face din cînd în cînd cîte o injecție împotriva căreia, vă asigur, eroii noștri cu pene nu protestează de loc. Și afară de asta, domeniul lor e sacru. Nimeni în afară de îngrijitor nu are voie să pătrundă acolo, fără măsuri speciale, pentru a nu aduce diferiți microbi.

Cît despre confort, să știți că nu e o glumă. Puii, cînd sînt mici, au nevoie de căldura cloștii. Incubatorul, cu toată bunăvoința nu le poate asigura așa ceva. Atunci, pricepuții crescători le-au instalat puilor, în încăperile rezervate lor, un... calorifer. Da, am spus calorifer. Așa cum există în cele mai moderne blocuri din București. Cele mai mari exigențe ale micilor locatari sînt astfel satisfăcute.

PIUICI IN VACANȚA

Mai e un subiect delicat pentru tribul nostru: hrana. Gîgîlicile nu mănîncă orice. Au gusturi „alese". Le place, de exemplu, brînza de vaci. Și nici un suferind de ficat n-ar avea un regim mai bun în privința aceasta. La orele cuvenite, puii își capătă rația: un amestec de mălai cu brînză de vaci, totul bineînțeles fără sare. Iar tot pentru igienă apa o consumă combinată cu albastru de metil. Firește, cu timpul vor crește și își vor îmbogăți mesele. Asta mai cu seamă în perioada verii. Fiindcă, trebuie să știți, o dată cu căldurile, tribul va pleca... în tabără. Da, la fel cum plecați voi în fiece vacanță la munte sau la mare. Doar atît că ei preferă cîmpul. Acolo, pe cîmp, colectiviștii le vor amenaja o tabără de toată frumusețea. Și eroii noștri, acum puicani în toată legea, vor zburda, se vor bucura de soare, de iarbă și de toate gîngăniile pe care pămîntul darnic le oferă ciocurilor lacome.

Noi să le urăm de pe acum petrecere frumoasă. Și să le urăm de asemenea colectiviștilor din Insurăței spor la lucru!

AL. MIHU

IALTA

Incă nu se apropiase vasul de țărm și fanfara a început să-l salute. Mulțimea flutura batiste multicolore și, cînd primii pasageri au coborît scările, au pornit ploi de aplauze. Totul era fermecător. Prietenii, munții care se prelungeau pînă în mare, pescărușii.

Locuitorii Ialtei care întîmpinau sosirea motonavei „Transilvania" ne-au strîns mîinile și ne-au uimit cu entuziasmul lor. Am pornit grupuri-grupuri spre centrul orașului. Grupul nostru era cel mai favorizat, întrucît avea în mijlocul său pe poetul Alexandru Andrițoiu, venit cu cîteva luni în urmă la un sanatoriu din Ialta. Datorită lui ne-a fost mai lesne să ne orientăm.

Ialta! Grațiosul nume al orașului se trage din grecescul Ialos, care înseamnă țărm. Legenda spune că niște navigatori greci au fost apucați de furtună și vîntul le-a împins corăbiile pînă departe. Grecii își așteptau resemnați moartea, dar furtuna s-a potolit și limpezindu-se zarea, unul dintre greci a strigat înnebunit de fericire: Ialos! Ialos! Navigatorii au debarcat pe acel pămînt și au găsit acolo tot ce le trebuia ca să trăiască fericiți. Oameni prietenoși, struguri și vînat din belșug. De atunci pămîntul acesta se cheamă Ialta.

Nu dați pîine pescărușilor!

Strada din centrul Ialtei se numește „țărmul mării", pentru că în stînga este scăldată de apele mării — în partea dreaptă se înșiră numeroasele magazine cu vitrine sclipitoare umbrite de chiparoși. Cînd clima se răcește aiurea, pescărușii emigrează aici în sud. Atunci văzduhul și țărmul e plin de aripile lor. Sînt uneori atît de mulți, încît nemaiavînd loc se bat și unii cad în adînc. Unearі pescărușii se îngrașă ca niște giște îndopate și nu mai pot să zboare spre locurile de unde-au venit. S-a observat că se îngrașă mai ales de pîinea pe care o aruncă oamenii. De aceea cei care aruncă pîine pescărușilor sînt amendați. Străinul care încearcă să se amuze aruncînd pîine pescărușilor este oprit de localnic care-i spune prietenos: „Vă rugăm, nu dați pîine pescărușilor."

Amintiri

Abia am sosit și unii au și început să cumpere amintiri. E tare greu să tîrguiești, să alegi din atîtea și atîtea frumuseți. Unii cumpără brățări, farfurii, cutii sau albume pe care sînt gravate vederi din Ialta. Alții hoinăresc prin magazine. In galantarele magazinelor găsești sorturi de vinuri rare de Porto, de Madera, de Massandra, de Livadia ori de Tokay, licoarea viilor care cresc în împrejurimi. Femeile cumpără săpunuri cu miresme de zmeură, garoafe ori lăcrămioare. Cîțiva s-au oprit să ia prafuri de supă ori compoturi, șofran sau ceai gruzin. In librării aflăm că se găsesc imprimate pe discuri toate piesele lui Shakespeare, interpretate de cei mai buni artiști. Avem prilejul să vedem cum oamenii simpli cer simfoniile lui Beethoven, îl caută pe Liszt, pe Wagner. La restaurante, pe lista de bucate sînt 42 de feluri de mîncare și vinurile sînt servite din pocale de cristal. Chelnerița refuză cu demnitate bacșișul și la plecare garderobierul parfumează hainele pentru că așa e obiceiul. Intîlnim la chioșcuri și magazine vînzătoare care vorbesc franceza și engleza. Amurgul are arome de vegetale, de prospețime și de liniște.

Am adormit tîrziu amețiți de impresii.

Spre Semeize

Drumul spre Semeize e presărat de sanatorii albe ce stau ca niște flori în umbra chiparoșilor și a palmierilor cu frunze în formă de evantai. Cînd și cînd îți bucură privirea chioșcuri albe de lumină și de soare, — cu arcade grațioase și lungi — ca niște loji la marele teatru al mării. Sînt aceleași chioșcuri romantice din romanele lui Lermontov, sînt aceleași vile elegante cu turle și crenele numai că în ele se odihnesc acum cei ce-și merită pe deplin odihna. In dreapta ne urmărește nepăsătorul grîu al munților Ai-Petri — cu creștetul veșnic sub o cușmă de nori, cu umerii veșnic înzăpeziți. Pe drumurile acestea a trecut Lermontov, Pușkin, s-a plimbat Cehov, a trecut Gorki, aici Maiakovski a purtat în capul său genial poemul „In gura mare". Semeizul e o grădină de pomi și de flori. Aici sînt cele mai mari sanatorii de tuberculoză osoasă din Europa în care lucrează cei mai renumiți medici ai lumii. Din apa în care a înnoptat pentru totdeauna verdele de vrajă al ierbii, din apa aceea stranie se înalță stînca Diva înconjurată de o lumină la fel de stranie, urmată de stînca numită Călugărul, iar în al treilea rînd muntele Koșka — numit astfel pentru asemănarea lui cu o pisică ce doarme.

De la Semeize ne cumpărăm podoabe gruzine și bastoane de bambus.

Alupka

Alupka e o altă așezare odihnitoare. Simțim de departe parfumul magnoliilor, flori mari de mătasă și catifea în care

dorm parfumurile cele mai suave. Palatul cu ziduri cenușii e inspirat după modelul castelelor din romanele lui Walter Scott. A aparținut și a fost clădit de guvernatorul M. S. Voronțov, favoritul țarului Alexandru și al lui Nicolae I.

Voronțov a silit iobagii să-și vîndă pămînturile pe un preț de nimic și a chemat pe arhitecții englezi Eduard Bler și pe Henri Hont să-i clădească palatul. Construcția a durat 16 ani.

Au lucrat la ea 6000 de iobagi și soldați.

Statuile și fîntînile au fost executate din cea mai curată marmoră și de cei mai renumiți pictori italieni.

Formele arhitecturale ale palatului repetă în miniatură conturul munților Ai Petri. Stilul gotic, stilul Renașterii și motivele orientale se îmbină într-o neasemuită armonie completîndu-se și reliefîndu-se unul pe altul. La intrarea principală spre marele portal urcă Terasa Leului — numită așa pentru că este împodobită de-o parte și de alta a scării cu trei perechi de lei uriași de marmoră. Dintre toți, cel care doarme este cel mai desăvîrșit executat. Nările sale de piatră se pare că respiră. Ai impresia că trebuie să se trezească din somnul acela pe care-l doarme de zeci de ani.

Portalul este inspirat din arhitectura indian musulmană. In 1955 Javaharlal Nehru vizitînd palatul a observat în acele ornamente legătura cu arhitectura indiană.

ELENA DRAGOȘ

(Va urma)

MISHOR — FÎNTÎNA LUI ARZI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA București, Piața „Scînteii" tel. 7 60.10, 7.61.00. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din școli. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin".